ZORAN MIRKOVIĆ

KLITEMNESTRA

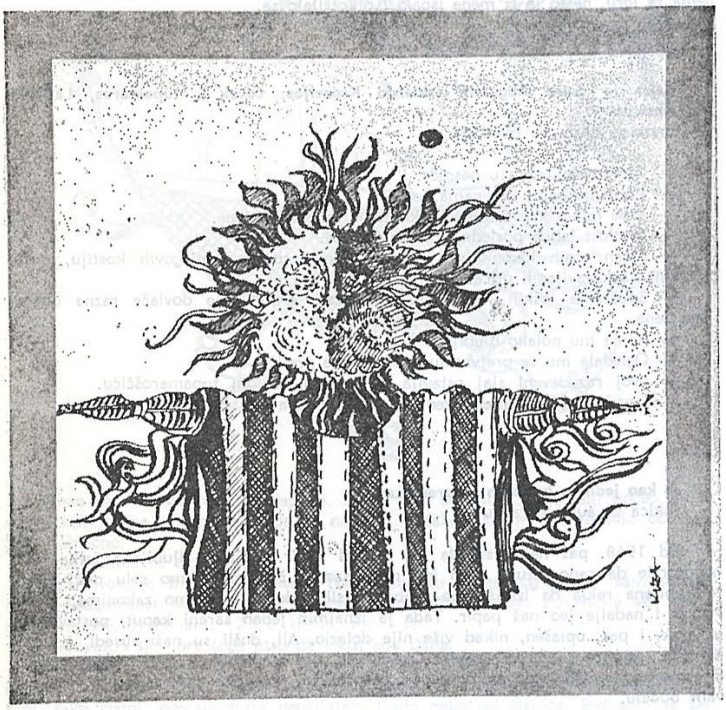

Klitemnestrina kost

... pticoliko savijena težinom režnjevitih izraslina između Venerinog brega i karličnog prstena, da ponese na krajevima dvostruko značenje:

beleg na potiljku onih koji prolaze očima nadole

i ožiljasti znak na donjem hrptu osvećenog, da mu na telu naznači ishodište manije

Pandan Prijapovom koplju, odavno poznata kod žena koje je imaju kao Klitemnestrina kost, u znak sećanja na splet nežnih mišića preko sada već sasušene pokožice —

pri ushićenju stvarali su sveti znak škorpiona propetog unazad našikanom krvlju, a po isticanju plazme zagonetka se rešavala i škorpion se obeznanjivao.

Pojas

Sprva elipsa kojom je sećanje nasulo žigove sodomije, zatim kobilica pletena zlatnim nitima zanetim vetrom što duva ukoso, da u svom trećem vidu raskrije odeću crvenih žena do nogu i plamena, da nametne sramotne đemove naslednicama rubinastih sluzokoža. Nabreknućem vena prska im portal trbušnog zida, ali se ushićeno sliva labava usna prema pepelu, prema zrnima.

Dok iz duplje zagledano u izvezenu koprivu na klobuku potpornjaka, sija naopako jedno oko insekta.

Postelja

Oh, bože, kakvi snovi —

— osutog tela u konstelaciji crvenih smola i platna jednog tako širokog da može telesina u jednom zamahu da srubi ivice prstena

proturi ugarke tamo-amo od raspora u kom počinje jedan a svršava drugi zanos,

tako da ptice gnječene trbuhom uzleću hvatajući napukle žice u grlu, da na kraju gurnu sunce u ambis krikom:

»Posej šaku soli u krv da dobiješ more« — i obeznanjene utonu u šumu pepela da tragaju za životinjama izvezenim na rubu sna

Ona — bez ruku sasvim podobna da postane urna

i ona — svojim šupljim živcima raskrečena preko lavljih usana (argonauti su u ovom času samo sitnocrnozrnevlje)

Rastrojavanja

Umesto ptice naznačena je samo svetlost crvenim katarkama pokrenutim niz mozaično jaje raspuknuto na ribe i zvezde, na kruste jantar i jaspisa. To nisu okrugline provučene niz grlo da načine devicu ubijanu i oživljavanu ravnomernim dahom, da iz nje istekne ponovo spirala na koštana vrata iza kojih plač naznačuju trninoktni prsti u prašini

zatim korali sastrugani mrežama između usana i ljubavi u razmaku što može da obuhvati lobanja: oko zeleno i vlažne navoje sarkofaga.

Klimenestrine grudi

Još neprobuđen uzviknuo je:

— Oči na njenim grudima zatvorene su drvenim kapcima da bi unutar kugla rastuće vedrine i džinovsko klatno u svom slučajnom padu, u svom sudaru sa linijom kruženja, otvorili svoju ljusku u šarenu letilicu, slivene kokose niz rebra, fosforne školjke i plazmu cveća.

Zatim viknu:

— Ustreptali kadmijum orožava na njenim usnama, svinut hladnoćom čije značenje odgoneta natpis:

»Postoji život: — To je slepo i bezimeno unutar, kamo i ispod oko, — i postoji: — krakovi poluge, luk koji spaja Saturn sa Kentaurom u solsticiju — i to je sve.

Ali postoji i između toga — dodir ektoplazme sa sunčevim krilom i titraj mlečnog mlaza u žilama riba — nemerljivo kao ni smrt Ajaksova (boli, ah jako boli)«

I tad zatvori bradavičasti kljun:

— Unutar grudi među, katranom slepljenim mušicama, čini se raskošnim život koji oku daje sjaj podlosti

— u jednoj vibraciji promenjive veličine merenoj u Tebi dubinom bunara i krivinom zemlje, osveženi starci žvaću paučinu pod svodovima užasavajuće entropije.

Klitemnestrin prsten

Nije bilo otpora — jednostavno je svilarsko vreteno ulazilo množeći izlizane tragove i sočiva na rubovima.

Uz poraz mozga svetlost je otvarala zlatne orahe, pa u trenu preobrazi u slova znake na ubrusu kroz skrivena vrata Klitemnestrina, iz dubine isečeno sazvežđe, izlizano telima devojaka dok su u njemu hranile svilenim suzama Ormuzdovog pauka,

njegove posvećene bludnice što vrhom jezika ukazuju na gorka astrološka polja, a same podležu bezbroj puta ranama, šivene vrpcima kao i onaj pečat u krvi iz kog je čežnjivi glas deteta pojao:

»Psihe, psihe, melas te psatihos kinei...«